

Köszöntelek Benneteket István király napján és a Bokor ünnepén: **Béke legyen veletek!**

Fontos kívánság ez, amikor a szomszédban háború dúl, miközben mi itt békésen ünnepe-
lünk. Egy királyt ünnepelünk!

Eszembe jut két Szent István-napi búcsú, ahová annak idején meghívtak misézni. Az egyik Nagysáp volt, Gyuszi bácsi temploma. A másik Sárísáp, Annavölgy szomszédja. Éppen fiaink Baracskára költöztek, és én a katonaságról, az erőszakról és erőszakmentességről prédikál-
tam. A mise után mindkét helyen összejöttek a férfiak a templom előtt és attól tartottam, hogy megvernek... (Belesápadtam 😊)

Bízom abban, hogy ha valakik, akkor Ti megértők lesztek!

Ének: Kyrie...Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, mindig nehezteltem a Te Jézusodra, Pilátusnak faggatására végül is ráhagyta, hogy bizony király ő. Hát persze, tudom, hogy másképp értette, de sokan nem értik azt, hogy Te élsz, de nem uralkodsz, hanem szeretsz örökkön örökké.

Olvasmány Pál apostolnak az Efezusiakhoz írt leveléből (4,17-24)

Azt mondom tehát, és kérve kérlek titeket az Úrban, hogy most már ne éljetelek úgy, ahogy a pogányok élnek, akik hiúságokon jártatják az eszüket. Sötétség borult az értelmükre, az istenes élettől elidegenedtek a bennük levő tudatlanság miatt, amely szívük megátalkodottságának következménye. Érzéketlenné váltak, átadták magukat a fajtalanságnak, és haszonlesésből mindenféle tisztátalan tettet elkövetnek. Ti azonban nem így tanultátok Krisztustól, ha valóban őt hallottátok és róla kaptatok oktatást, annak az igazságnak megfelelően, amely Jézusban van: vessétek le a korábbi életmód szerint való régi embert, aki romlásba rohan a megtévesztő kívánságok miatt; újuljatok meg gondolkodástok szellemében, és öltsetek magatokra az új embert, aki Isten képére [Ter 1.26] igazságban és valódi szentségben teremtett.

Evangélium Máté apostol könyvéből (7,24-29)

Aki hallgatja szavamat, és tettekre is váltja, az okos emberhez hasonlít, aki sziklára építette a házát. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, és nekizúdult a háznak, de nem dőlt össze, mert szikla volt az alapja. Aki hallgatja ugyan tanításomat, de nem váltja tettekre, a balga emberhez hasonlít, aki házát homokra építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, és nekizúdult a háznak. Az összedőlt és romhalmazzá vált.

Ezzel Jézus befejezte ezeket a beszédeket. A nép ámult tanításán, mert úgy tanított, mint akinek hatalma van, s nem úgy, mint az írástudók.

Pál apostol a pogányságból megtért *új emberről* szól. Máté evangéliuma pedig egy ház alapjáról, ami lehet *szikla* vagy *homok*. A liturgikus naptár szerkesztője nyilván úgy gondolta, hogy István király ünnepére ez a szöveg illik, mert hát a pogányságból keresztény hitre megtérített magyarok az *új emberek*; az új ország pedig, melyet István király alapított a *Jézus sziklájára* épült Magyarország. A kérdésem: valóban így van?! Sajnálkozom.

1) Szegény István király!

A történészek azzal veszik védelmükbe Istvánt, a királyt, hogy nem mai szemmel, hanem korának szemüvegén keresztül kell látnunk őt. Teljesen jogos ez az érvelés, de éppen ezért nem szabadna példának állítani a mai ember elé.

Szegény bölcs István király mégsem volt annyira bölcs, hogy észrevegye, csöbörből vödörbe esett. A Nyugatra kalandozó rabló és gyilkoló magyar törzsek mintájára cselekedett. Annyi a különbség, hogy azok - szerinte - „törvénytelenül”, ő pedig „törvényesen”.

Tudjuk Istvánról, hogy a hatalmi harcban rokonait legyilkolja. Koppány testét felnegyeli, Vazul szemét kiszúratja, állítólag fülébe ólmot öntet. Legyőzi a törzsfőket, köztük Gyulát és Ajtonyt, majd véres csatákat folytat az ellenséges besenyőkkel és németekkel. Intelmeiben pedig leírja jámborul fiának, Imrének a jó uralkodó teendőit: „Az uralom negyedik dísze a főemberek, ispánok, vitézek, hűsége, erőssége, serénysége, szívessége és bizalma. Mert ők országod védőfalai, a gyengék oltalmazói, az ellenség pusztítói, a határok gyarapítói.”

István király, a birtokrabló és a testvér-, és ellenséggyilkos király azt gondolta magáról, hogy ő keresztény király. Érthető módon, hisz Európa keresztény királyai mind ilyenek voltak.

Valóban ilyenek, mert a kereszténység Nagy Konstantin óta nem a jézusi alapokon nyugszik, hanem egy olyan vallási hatalmi rendszeren, amely semmiben sem különbözik a világi hatalom rendszerétől: a gazdagság, a hatalom és az erőszak istenének imádatától. István egyben még apostoli király is lett, mert magától Krisztus földi helytartójától a pápától kapta a megbízatást, a szent koronát és jogart, hogy Isten nevében törvényesen, akár karddal is terjessze a jézustalan világhódító kereszténységet.

2) Szegény Magyarország!

Országszerte méltatják ma is István királyt: az országalapítót, a nagy államalkotót, a keresztény uralkodót.

Szegény Magyarország! Ahogy István egy tévedés áldozata volt, mert más kereszténységet ismert meg, mint amit Jézus tanított, ma is ugyanaz a tévedés szedi áldozatait. A gazdagság, hatalom és erőszak nem csak világi szinten, de egyháziilag is szentesített. Hisz a keresztény nyugati és keleti egyházak képviselői ugyanúgy keresztényinek tartják az emberölést: az erőszakos önvédelmet, erőszakos államvédelmet és a gyilkos honvédelmet, és az igazságos háborút.

A történelmet ma is had-történetként tanítják az iskolákban. Mintha az emberiség történelme a véres csaták történelme volna.

Egy nándorfehérvári győzelemnek híret hirdeti a világon ma is a déli harangszó, mert a keresztények gyilkos ütközetben győztek a törökök fölött. Jézus nevével és máriás lobogókkal estek egymásnak az ún. keresztény nemzetek is, és gyilkolták halomra egymást.

A győztes nép ujjong és dicsőíti az élő a hősokeket, akik gyilkosok. A vesztesek pedig sírnak és emlékműveket állítanak a hősi halottaiknak.

Ma is folyik a gyilkolás, folyik a vér a szomszédban, és holnap talán már Budapest utcáin is. Mi magyarok pedig könnyel nyugtázzuk? Vagy éppen hívő keresztényként drukkolunk, mint egy focimeccsen, és várjuk, hogy ki fog győzni? A Nyugat felé hajló keresztények katonái, vagy a Keleti hódító ortodox keresztények katonái? És miután romhalmazzá vált egy ország és tömegsírokban fekszenek a keresztény hullák, majd szólnak a harangok!

3) Szegény Bokor

Miért szegény? Azért, mert ma királyt kell ünnepelnie - a Bokorünnepen!

A legendák szerint István negyven éves uralkodás, és Imre fia halála után, mikor a trónviszályban országa szinte összeomlott, leteszi a koronát és a kardot, egy Anya és Gyermeke előtt. Ha ez azt jelenti, hogy észhez tért és megbánta bűneit, még ünnepelhetnénk is őt.

Azonban ezer év óta ugyanúgy Jézus nevét bitorolva a konstantini hatalmi kereszténység él és uralkodik ma is. És ami még rosszabb, az egész világ rendjében benne van, vagy beivódott az ölés és gyilkolás. Szinte semmi esélye sincs az emberiségnek, hogy „*megújuljon gondolkodása szellemében*”, és „*tettekre váljon Jézus tanítása*”, mely az ellenszerezetig menő szeretetre épül. Szinte biztos, hogy a következő évezredek történelme is hadtörténelem lesz!

A teljes reménytelenég állapotában eszembe jutott Gyurka bácsink versidézete a lengyel folyóról, a Visztuláról. A verset Ady írta egy 1905-ös cári tömeggyilkosság után, amikor a folyón vér folyt és megcsonkított emberek végtagjai úsztak. Ebben a szörnyű látomásban Ady felismer valamit: A véres Visztula partján vidám emberek élnek, halászok, anyák és gyermekek. És amíg az anyák szülnek, addig nem győz felettünk a halál.

Az igazi történelem végül is nem had-történet. Sohasem volt az, mert a Földön olyan emberek élnek, akik tudva, vagy tudatlanul is, de többségében nem az ölés, hanem az ölelés emberei. És mi, a Bokor, tudatosan nem az ölés, hanem az ölelés, a jézusi szeretet képviselői vagyunk!

Nagyon nem szeretem az útszéli keresztek, rajta a Megfeszítettel. Milyen vallás az, melynek a gyilkos erőszak a szimbóluma! Pedig nagy útjelző ez a kereszt: az akasztófa az ölés, a rajta függő az ölelés szimbóluma. A Bokor közösség pedig itt, a magyar földön, a vén Duna mellett, nem az akasztófának, hanem a karját kitaró Emberfiának követője!

--- **Testvéreim! Ölni vagy ölelni?** Ez itt a kérdés! Az emberiség sorsa ezen a két szón múlik.

A koronavírus pusztítása után, a koronás vagy koronátlan nagy királyok vérengzése láttán, mi apák, anyák és gyermekek, végre testvéri közelségben és testvéri öleléssel összefogva legyünk az élet szolgálói, az élet és remény hirdetői! Mert, ahogy Ady is írta: „*Az Isten: Élet... S az Életnek nincs soha vége!*”

Ady Endre: Ének a Visztulán

Isten vidám úr a Föld fölött:
Lengyelországot Isten óvja.
Polónia a vidám rabok
S törött sajkások víg hajója.

A Visztulánál hajdan s ma is
Tréfás, dalos halászok ülnek
S Polóniának asszonyai
Új és új lengyelt egyre szülnek.

Miért hát a Halál jelszava,
A sírból szálló »soha többé«?
Halat a Visztula s gyermeket
A lengyel asszony ad örökké.

Boldog hajó a vén gálya is,
Ha hátán gyermekek is futnak.
S nincs ott pokol és nincs ott Halál,
Ahol dalolni s szülni tudnak.

Isten vidám úr a Föld fölött,
Minden fajzatnak üdvössége.
Az Isten: Élet - halleluja -
S az Életnek nincs soha vége.

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2022. augusztus 20-án, a Lónyay Utcai Református Gimnáziumban tartott Bokorünnepen.]